

SULYOK VINCE

Visszatekintés

*Vasy Géának, a 65. évfordulóra,
Nagyrabecsüléssel és szeretettel*

Hisz tudtam, mindig tudtam,
bár elhinni nehéz volt,
szinte már lehetetlen,
hogy nem tart majd örökké,
hogy nem örök itt semmi,
és minden arra intett,
minden arra ma is még,
hogy nem örök a létünk,
nem örök az enyém se,
nem örök a tiéd se,
elrohannak az évek,
„memento mori” mondták
az öreg paptanárok,
„emlékezz a halálra”
(szinte káromta hangjuk),
de fülemet bedugtam,
hallani se akartam,
mert akartam csak élni,
mert akartam csak ülni
az élet asztalánál,
mindenből falatozni,
kóstolót harapni
roskadozó tálakból,
húsokból, gyümölcsökből,
részelni gyönyörökből,
betölteni a vágyat,
a szépet megcsodálni
leányban, gondolatban,
tájakban, tengerekben,
mindenben, mit elértem,
mihez hozzájutottam.

S most arra kell riadnom
a legszebb éveken túl,
mögöttem álmaimmal,
álmaim legtöbbszörével,
magam könyvekbe írva,
betűkbe vésve évek,
hogy – éhes vagyok egyre,
hogy továbbra is szomjas,
s bármi várna is rám még,
bármily csillogó órák:
az élet asztalától
évtizedek múltán is
majd éhesen kelek fel,
mert betelni a léttel,
a lét csodáival
halálig se leszek képes!